

tuation. Det var i 1863, altsaa nu for 40 Aar siden, og saa skulde Opgravningen af en saadan gammel Lejlighedslov fra England være Mønster for os her i Danmark i 1903, efter at alt, hvad der er af moderne juridisk Videnskab, næsten enstemmig for dømmes Pryglestraffen?

Jeg nævnedes et Par Eksempler paa, hvorledes den nuværende Retspleje faktisk skaaner de velhavende, men ofte med overordentlig strenge Straffe rammer Underklassens Forbrydelser. Den højtærede Justitsminister sagde, at jeg vilde ikke kunne nævne nogen Mulighed for, at en strejkende Arbejder, som puffedes til en anden, kunde komme ind under § 3. Jeg vil dertil sige, at § 3 er ogsaa meget elastisk ligesom § 5, om end ikke saa meget. De Forbrydelser, som komme ind under denne Lov, ere jo „saadanne mod sagesløs Person begaaede forsættelige Voldshandlinger, der ere Genstand for offentlig Forfølgning, og som for den angrebne have medført betydelige Smarter eller et længere Sygeleje eller for længere Tid gjort ham uskikket til Arbejde“. Det er meget vage Bestemmelser: „betydelige Smarter“! Vi vide godt, hvordan det gaar til ved en Retssag. Der kommer en Mand ind, en Skruebrækker, som har faaet Puf eller Knubs under et Opløb eller Sammenstimling, som meget ofte — det vide vi alle af Erfaring — skyldes Politiet, der foretager meningsløse Afspærringer, skønt enhver Borger har Lov til at gaa hen et Sted, hvor der er Strejke, og sige til den, han træffer der: Du skal ikke arbejde her, for der er Strejke, en ren Oplysningsvirksomhed fra de strejkendes Side over for Skruebrækkerne, som er tilladt efter dansk Lov og Ret. Men Politiet lægger stadig Hindringer i Vejen derfor, og deraf opstaar Sammenstimlen med Puf og Knubs ved saa mange Lejligheder. En saadan Mand, som er bleven greben i at give et Puf eller et Knubs, og som maaske som Karleby ovre i Esbjerg ikke en Gang selv har været med, men som kun har givet Anledning til, at en anden er bleven greben i en saadan Forseelse — jeg gør stadig den Bemærkning, at jeg billiger det ikke, men jeg forklarer det, som det nu opstaar paa Grund af Politiets meningsløse og ofte ulovlige Adfærd ved saadanne Lejligheder — kan meget godt komme ind under § 3. Thi „betydelige Smarter“, hvad er det? Vedkommende Skruebrækker føres ind som Vidne, og saa siger Dommeren: Hvor slog han Dem? Det var paa Armen. Det gjorde vel ondt? Ja, det gjorde ondt,

svarer han. De fik vel betydelige Smarter? Ja, jeg fik betydelige Smarter. Saa indføres der i Forhørsprotokollen — jeg kender Forhørsprotokoller, jeg har studeret ikke saa faa fra Ende til anden, og ved, hvordan de se ud —: Komparenten indført, han udtaler, at han ved denne Lejlighed havde faaet betydelige Smarter. Komparenten afført. Dette staar i Forhørsprotokollen, og saa er vedkommende Mand inde under § 3, og saa kan han dømmes til 27 Slag paa sin nøgne Ryg.

Den højtærede Justitsminister mente, at de Midler, som fra min og ogsaa fra anden Side vare foreslaaede til Afstraffelse og Forbedring af disse Bøller, ikke vare hensigtsmæssige. Han fremsatte ved denne Lejlighed en meget mærkelig Straffeteori, som efter min Mening hørte hjemme i svundne Aarhundreder, om, at det første Øjemed med Straffen ikke var at forbedre, men at ave og tugte. Det er efter min Mening en meget forældet Straffeteori. Jeg kender den ældgamle Straffeteori, den om Gengæld, „Øje for Øje og Tand for Tand“. Den er man kommen bort fra. Den næste var Afskrækkelsesteorien. Dette at afskrække Folk er man ogsaa mere og mere kommen bort fra, for det viser sig, at man kan have de værste og brutaleste Straffe, man afskrækker ikke alligevel. Jeg troede, at man i vore Dage mere var kommen ind paa Forbedringsteorien, at det nu gjaldt om at forbedre. Ganske vist, de uforbederlige eller uheldredelige maa uskadeliggøres, saa at de ikke kunne gøre Samfundet Skade, men Forbedring skulde dog være det vigtigste. Saa siger Justitsministeren i Landets første Venstreministerium: Det første Øjemed er ikke at forbedre, men at ave og tugte. Og han taler om de „Karle, som ingen Menneskeværdighed have“.

Han mente, som sagt, at de Hedekolonier, som vare bragte i Forslag fra min og anden Side, ikke vilde være særlig egnede til Forbedring og Opdragelse af Bøllerne, man kunde jo ikke der arbejde om Vinteren, og han tilføjede: Skulle de saa synge og musicere? Man har fra flere Sider benyttet de Udtryk, jeg brugte, paa en Maade, som om det skulde være et Herregaardsliv, eller jeg ved ikke hvilken paradisisk Tilværelse, jeg under disse Bøller. Jeg har udtrykkelig gjort opmærksom paa, at Arbejdet paa saadanne Hedekolonier ikke er saa let. Der arbejdes i 9—10 Timer om Dagen med at grave og med andet strengt legemligt